

Moje první noc v popelnici

Dílo zkázy dokonáno. Noc na dnešek jsem strávil v popelnici. Ne v bio odpadu, kam patřím, ale v plastech. A nebyla to nejlepší volba, celou dobu pode mnou křupaly PETky. Měl jsem si vybrat radši papír, jenže to mi došlo, až už jsem byl uvnitř plastů. Dostat se dovnitř nešlo úplně snadno, našťastí vedle kontejneru na plasty stála ještě jedna menší popelnice, na kterou jsem se vydrápal, a odtamtud jsem přešel do svého nočního apartmá. Obavy o to, že bych se probudil v popelářském voze vteřinu před slisováním, jsem neměl, protože vím, že v sobotu svoz odpadu většinou neprobíhá. Zatímco k normálním lidem se slétají první vlaštovky coby poslové jara, nade mnou krouží sup smrti. Noc v kontásu bych nepřál snad ani Putinovi. Nota bene jen v tričku a jarní bundičce. Vydržel jsem tam zmáčknutý asi hodinu a pak jsem vylezl ven v domnění, že tu zimu radši rozchodím. Horkotěžko jsem se vydrápal, vylovil baťůžek s veškerým svým majetkem (2 trička, dvoje tepláky, strojek na stříhání vlasů a pár dalších blbostí), s nímž mě před 3 týdny odvezla sanitka do Pardubic, respektive Svitav, a vydal jsem se do ulic panelákového sídliště v Olomouci. Už asi po minutě jsem zjistil, že takovou kosu nemám šanci rozchodit, protože do mojí holé hlavy (čepici jsem ztratil kdesi „na cestách“) šlehl štiplavý vichrzhor. Marně jsem bral za kliky paneláků v bláhové naději, že se aspoň na chvíli ohřeju někde ve sklepe nebo na chodbě, než mě odtamtud nějaký vracející se flamendr vyhodí. Všude zabouchnuto a zamčeno. Vydržel jsem chodit a drkotat zubama jenom asi 10 minut, vždycky jsem byl měkkej. Co taky můžete chtít od protekčního spratka. (Tohle teď píšu v čekárně psychiatrické pohotovosti, abych se úplně nezbláznil.)

Po 10 hrdinných minutách na mraze jsem s radostí zahučel zpátky do popelnice a PETky pode mnou zakřupaly tak hlasitě, až jsem se bál, že to vzbudí půl sídliště a někdo na mě s radostí zavolá poldy, a já přijdu

o své závětrné apartmá pro sardinky. Je to fakt divnej pocit, poslouchat zevnitř kontásu, jak se lidi vesele vracejí z hospod a diskoték.

Kdosi má najednou potřebu popelnici, v níž jsem schovaný, narovnat, neboť jsem ji posunul nakřivo, když jsem do ní lezl. Dokonce dvakrát za noc. Naštěstí ti dva rovnači, jejichž motivaci jsem nepochopil (leďa by je k tomu vedla obsedantně kompulzivní porucha nebo nesplněný dětský sen stát se popelářem), neotevřeli víko, protože jsem byl připravený na ně bafnout, z čehož by je asi jeblo. A měl bych na svědomí další dva lidi.

Kolem půl páté ráno jsem naznal, že je nejvyšší čas opustit PEThotel dřív, než bude světlo a lidi se budou vracet z noční, a opět jsem posunul popelnici nakřivo, tentokrát krkolomným vylézáním. Pak jsem se jel trochu ohřát na nádraží, kde jsem to měl beztak zapíchnout, jenže to už nejezdily tramvaje a já byl zrovna na druhé straně Olomouce. Wurmovku jsem taky prošvihl. A teď teda sedím už třetí hodinu v čekárně na psychině ve fakultce a doktorka pořád nikde. Ale aspoň je tu teplo a dá se tu nabít mobil. To byste vážně neřekli, kolik to dá práce být bezdomovcem. Třeba jenom to, když jdete po městě a chytne vás srání, a nemáte ani vindru na placený hajzlík nebo aspoň na vodu s bublinkama, aby vás v hospodě pustili na záchod. To pak s rukama vzadu na gaticích naběháte i kilometry, jak zoufale hledáte nějaké toaletní zátiší. Bezďáctví je prostě dřina na plný úvazek. Ale teď už musím fakt najít tu doktorku, začínám být značně nervózní, že na mě hodila salám.